

C.S. LEWIS
DE KRONIEKEN
VAN
NARNIA

5

De reis naar
het Morgenland

INHOUD

1 – In de logeerkamer	11
2 – Aan boord van De Dageraad	21
3 – De Eenzame Eilanden	33
4 – Koning Caspian	43
5 – Na de storm	55
6 – Avonturen van Justus	67
7 – Weg van Drakeneiland	79
8 – Kantje boord	89
9 – Stemmeneiland	101
10 – Boven bij het toverboek	113
11 – De Doedels door het dolle	123
12 – Het Duistere Eiland	135

13 – Drie slapers aan tafel	145
14 – Begin van het einde	155
15 – Wonderen van de laatste zee	165
16 – Einde van het begin	175

HOOFDSTUK 1

In de logeerkamer

Er was eens een jongen die Justus Leonard Scrubb heette en dat verdiende hij ook. Zijn ouders noemden hem Justus Leonard, zijn leraren noemden hem Scrubb. (Hoe zijn vrienden hem noemden kan ik je niet vertellen, want die had hij niet.) Justus Leonard Scrubb zelf noemde zijn vader en moeder Harold en Alberta.

Dat waren nog eens moderne, vooruitstrevende, eigentijdse mensen. Anti-vlees, anti-alcohol, anti-zo'n beetje álles, en daarbij droegen ze klimaatvriendelijk ondergoed. In hun huis vond je weinig meubels, bedden met weinig dekens en ramen die in alle kamers wagenwijd open stonden. Zo.

Justus Leonard Scrubb hield van dieren, en dan vooral van kevers, als ze tenminste dood op een kaart geprikt zaten. Hij hield van boeken, zo lang die informatief waren met leerzame prenten van vuilverbranders of van te dikke buitenlandse kinderen die turnden op modelscholen.

Justus Leonard Scrubb hield níét van zijn neven en nichtjes, Pieter, Edmond, Suze en Lucy Pevensie. Toch verheugde hij zich erop dat Edmond en Lucy bij hem thuis in Cambridge kwamen logeren. Hij

had dan de kans ze eens lekker te tergen, lekker te treiteren, lekker op stang te jagen. Justus Leonard deed niets liever dan dat. En al was hij een miezerig mannetje – hij zou Lucy niet eens aankunnen, laat staan Edmond – hij wist dat hij alle kans had hun het bloed onder de nagels vandaan te halen in een huis waar hij de baas kon spelen en zij alleen maar logees waren.

Edmond en Lucy wilden helemaal niet naar oom Harold en tante Alberta, maar ze moesten wel. Hun vader zou een paar maanden college gaan geven in Amerika en mama ging met hem mee (zij had al in geen tien jaar vakantie meer gehad). Pieter bereidde zich voor op een groot examen en werd daarbij geholpen door de oude professor Kirke – bij wie de vier kinderen Pevensie in de oorlogsjaren zoveel avonturen hadden beleefd. Als de professor nog steeds in dat grote, geheimzinnige oude landhuis had gewoond, zou hij de kinderen wel alle vier hebben uitgenodigd. Maar hij was verhuisd naar een kleiner huis met maar één logeerkamer. Drie kinderen meenemen naar Amerika bleek te duur. Eén zou nog gaan. Suze werd uitverkoren.

‘Want,’ zei mama, ‘Suze is wat ouder en zal er meer van opsteken.’ Edmond en Lucy misgunden Suze dat buitenkansje niet, maar ze vonden het wel een regelrechte ramp dat zij de hele zomervakantie naar tante Alberta moesten.

‘Voor mij is het nog het ergste,’ zei Edmond. ‘Jij bent een meisje, jij krijgt de logeerkamer, maar ik slaap bij die klier van een Justus. Bah!’

Dit verhaal begint op de middag dat het Edmond en Lucy was gelukt om even een paar minuten samen te praten op de logeerkamer. Natuurlijk over Narnia, hun geheime wereld. (De meesten van ons hebben denk ik wel zo’n geheime wereld, maar die bestaat dan alleen in onze fantasie. De geheime wereld van Edmond en Lucy bestond echt. Ze waren er al twee keer geweest – niet in hun fantasie of in een droom,

maar in het echt. Door toverkracht, want magie is de enige manier om in Narnia te komen. En die laatste keer in Narnia was Edmond en Lucy beloofd, of zo goed als beloofd, dat ze gauw terug mochten komen. Dus je kunt je voorstellen dat ze het daar zo vaak als ze de kans kregen over hadden.)

Ze zaten naast elkaar op de rand van Lucy's bed en staarden naar een schilderij, het enige kunstwerk in het hele huis waar ze graag naar keken. Tante Alberta vond het niets, daarom hing het boven op de logeerkamer. Wegdoen ging niet, want het was een cadeau geweest van iemand die tante Alberta niet graag wilde beledigen. Er stond een groot zeilschip op dat recht naar je toe kwam varen. De vergulde boeg was een drakenkop met wijd opengesperde bek. Verder had het schip maar één mast en maar één vierkant, purperen zeil. De zijkanten van de scheepsromp, voor zover te zien achter de vergulde drakenvleugels, waren groen. Het vaartuig steeg omhoog naar de top van een schitterend blauwe golf en voor de boeg rolde die golf recht op de lijst af met schuimstrepen en luchtbelletjes. Kennelijk had het schip door felle zijwind een flinke vaart en het helde over naar bakboord.

(O ja, als je dit verhaal verder gaat lezen en het nog niet wist, prent dan in je hoofd dat, als je op een schip naar de boeg kijkt, de kant aan je linkerhand *bakboord* heet en de kant aan je rechterhand *stuurboord*.)

Aan bakboord viel ook het meeste licht op het schip en het water ernaast had allerlei tinten groen en paars. Aan stuurboord was de zee door de schaduw van het schip diep indigoblauw gekleurd.

'Ik vraag me af,' zei Edmond, 'of het niet juist erger is om telkens naar zo'n typisch Narniaans schip te moeten kijken als je er niet heen kunt.'

'Kijken is beter dan niets,' zei Lucy. 'En ja, mij lijkt het ook een typisch Narniaans schip.'

‘Nog steeds bezig met jullie kinderspelletje?’ riep Justus Leonard, die had staan luisteren achter de deur en grijnzend de kamer binnenstapte. Het jaar ervoor, toen hij bij de familie Pevensie in Londen logeerde, had hij verhalen over Narnia opgevangen en hij bleef de kinderen ermee jennen. Hij vond het kinderachtige verzinsels en ver beneden zijn waardigheid. (Zelf was hij niet in staat ook maar iets te verzinnen.)

‘We willen even alleen zijn,’ zei Edmond kortaf.

‘Ik was een gedicht aan het maken,’ zei Justus. ‘Moet je horen.’

*Wie aldoor praten van Narnia,
worden eerst knetter en dan gaga.’*

‘Narnia rijmt niet op gaga,’ zei Lucy.

‘Zoiets heet assonantie,’ doceerde Justus.

‘Niet vragen wat een asso-dinges is,’ siste Edmond. ‘Dat probeert hij juist uit te lokken. Zeg niets, misschien krast hij dan op.’

Na zo’n ontvangst zou vrijwel iedereen afdruipen. Maar Justus niet. Hij bleef staan grijnzen en zei: ‘Vind je dat een mooi schilderij?’

‘Laat hem niet beginnen over kúnst,’ fluisterde Edmond, maar Lucy, eerlijk als altijd, zei: ‘Ja, ik wel. Ik vind het mooi.’

‘Het is een snertding,’ zei Justus.

‘Als je de kamer uitgaat, hoef je er ook niet naar te kijken,’ zei Edmond.

‘Waarom vind je het mooi?’ vroeg Justus aan Lucy.

‘Omdat het lijkt,’ zei Lucy, ‘alsof het schip echt vaart en alsof het water echt nat is. En de golven lijken echt te golven.’ Daar had Justus heel wat antwoorden op kunnen geven en dat wilde hij juist gaan doen. Minachtend keek hij naar de golven, maar verdraaid, ze leken écht op en neer te gaan. Justus was in zijn hele leven één keer op een schip ge-

weest (bij kalm zomerweer, niet verder dan het eiland Wight) en toen verschrikkelijk zeeziek geworden. De golven op het schilderij begonnen hem opnieuw zeeziek te maken. Hij werd groenig bleek en keek vol ongeloof nog eens. En toen viel de mond van alle drie de kinderen open van verbazing. (Wat ze zagen lijkt misschien moeilijk te geloven als je het in letters op papier ziet staan, maar probeer je eens voor te stellen hoe het is als je zoiets voor je ogen ziet gebeuren.)

Alles op het schilderij bewoog. En niet als in een film, daarvoor waren de kleuren te echt, te helder, te veel werkelijkheid. Waar de voorsteven de golf indook, spatten wolken schuim omhoog. De volgende golf lichtte de achtersteven op. Voor het eerst werd het dek even zichtbaar en verdween weer toen de boeg opnieuw werd opgetild. Een schrift dat naast Edmond op het bed lag, ving wind en vloog door de lucht tegen de kamerwand achter hem. Lucy voelde haar haren in haar gezicht waaien, zoals op een stormachtige dag, terwijl de wind uit het schilderij leek te komen! Met steeds meer geluiden: geruis van golven, geklots tegen de scheepsboeg, gekraak van hout en het alles overheersende gebulder van wind en water. Maar vooral de geur, de wilde, zilte geur, overtuigde Lucy ervan dat ze niet droomde.

‘Stop daarmee!’ schreeuwde Justus met een angstige en tegelijk woedende piepstem. ‘Hou op met dat stomme spelletje. Stop! Ik zeg het tegen Alberta hoor en... O!’

De andere twee waren al gewend aan avonturen, maar ook zij riepen allebei: ‘O!’ Want een grote, koude, zoute golf water was uit de lijst gebroken en ze kregen de volle laag over zich heen. Druipnat werden ze.

‘Ik sla dat rotting aan stukken!’ schreeuwde Justus.

En toen gebeurde er van alles tegelijk: Justus stooft op het schilderij af. Edmond, die iets afwist van magische krachten, probeerde hem tegen te houden: ‘Blijf af, doe niet zo stom!’ Lucy greep hem van de andere kant

vast en werd meegesleurd. Plotseling waren ze zelf veel kleiner, of het schilderij moest groter geworden zijn. Om het van de wand te rukken had Justus een sprong willen maken, maar hij merkte dat hij opeens op de lijst stond, met voor hem geen glas maar zee – door de harde wind beukten er golven tegen de lijst als tegen een rots. Justus klemde zich redeloos en radeloos vast aan de andere twee, die naast hem op de lijst beland waren. Er volgde wat geworstel en geschreeuw en net toen ze dachten dat ze zich weer staande konden houden, spoelde een grote blauwe golf om hen heen waardoor ze voorover in zee vielen. De wanhopige kreten van Justus verstomden toen zijn mond vol water liep.

Lucy dankte haar gesternte dat ze die lente extra haar best had gedaan op zwemles. Ze zou beter hebben gezwommen als ze haar slag wat rustiger had weten te houden en als het water niet zoveel kouder was geweest dan het er op het schilderij uitzag. Maar ze hield haar hoofd erbij en schopte haar schoenen uit. (Iets wat iedereen die met kleren en al in het water valt, zou moeten doen.) Ook hield ze haar mond dicht en haar ogen open. Ze waren nog steeds dicht bij het schip. Lucy zag hoog boven de groene scheepswand mensen, die over de reling hingen en naar haar keken.

Maar weer – en ze had het kunnen verwachten – klauwde Justus zich aan haar vast en samen verdwenen ze onder water. Zodra ze weer bovenkwam, zag Lucy een figuur in het wit vanaf het schip in zee duiken. Edmond was al watertrappend bij haar gekomen en ving de graaiende armen van de jankende Justus op. Iemand met een vaag bekend gezicht stak van de andere kant een arm onder Lucy door. Na wat heen en weer geschreeuw werden er touwen neergelaten. Edmond en de man in het wit bonden ze om haar heen. Het leek erg lang te duren – in werkelijkheid viel dat wel mee – voordat ze klappertandend, rillend, druipend en met een blauw gezicht aan boord werd gehesen. Alleen haar knie

kreeg een flinke stoot, hoe voorzichtig ze allemaal ook deden. Na haar werd Edmond omhooggetrokken en na Edmond de rampzalige Justus. Als laatste kwam de vreemdeling, een blonde jongen, wat ouder dan zij, naar boven.

‘Ca-Caspian,’ stamelde Lucy, toen ze weer adem had. Want hij was het: Caspian, de jonge koning van Narnia, die ze bij hun laatste bezoek hadden ingehuldigd. Edmond herkende hem ook. Ze grepen elkaars handen vast en sloegen elkaar op de schouders van vreugde.

‘En wie is die vriend van jullie?’ vroeg Caspian. Met een glimlach keerde hij zich om naar Justus.

Maar Justus maakte meer misbaar dan normaal is voor een jongen van zijn leeftijd die alleen maar een nat pak heeft opgelopen. Hij krijste: ‘Laat me gaan! Ik wil terug. Ik vind dit níét leuk.’

‘Je laten gaan?’ vroeg Caspian. ‘Waarheen?’

Justus rende naar de reling, alsof hij verwachtte het schilderij boven zee te zien hangen aan de wand van de logeerkamer. Maar alles wat hij zag, waren blauwe golven met witte schuimkoppen tot aan de horizon. Misschien kunnen we het hem niet echt kwalijk nemen dat hij de moed liet zakken. Hij boog zich over de reling en gaf over.

‘Roelof,’ zei Caspian tegen een van de zeelui. ‘Breng eens wat kruidenwijn voor Hunne Majesteiten. Kom. Jullie hebben iets nodig om warm te worden na die duik.’

Hij noemde Edmond en Lucy *majesteit* omdat zij en Pieter en Suze ooit koningen en koninginnen waren geweest van Narnia. Ver voor zijn tijd.

(Nog iets. Tijd in Narnia werkt anders dan bij ons. Als je bijvoorbeeld honderd jaar in Narnia was geweest, zou je alsnog in je eigen wereld terug kunnen komen binnen hetzelfde uur waarin je vertrok. En als je dan na een week terugging naar Narnia waren er daar misschien

duizend jaren omgevlogen. Of, dat kan ook, één enkele dag. Of helemaal geen tijd. Bij Narnia weet je dat pas als je er bent. Daardoor leek het bij het tweede bezoek van de kinderen Pevensie voor de bewoners van Narnia alsof in onze tijd koning Arthur was komen opdagen met zijn ridders van de ronde tafel – wat hij ooit nog eens zal doen volgens sommige mensen, en ik zou zeggen: hoe eerder hoe beter.)

Roelof kwam aansnellen met een fles kruidenwijn en vier zilveren bекers. Het was precies wat iedereen nodig had en Lucy en Edmond voelden, terwijl ze ervan nipten, de warmte doordringen tot in hun tenen. Maar Justus trok vieze gezichten, werd opnieuw misselijk, begon weer te kermen en vroeg om *Dokter Snavels voedingssupplement* en een glas gedestilleerd water om het in te nemen. Verder eiste hij bij de volgende haven onmiddellijk aan land te worden gezet.

‘Wat een vrolijke maat heb je meegebracht, broeder,’ fluisterde Caspian tegen Edmond. ‘Waar heb je die...’ Maar voor hij meer kon zeggen, barstte Justus pas goed los.

‘O! Ajakkes! Bah! Wat is dát in vredesnaam? Haal weg, dat ding.’ Zijn opwinding was deze keer een beetje te begrijpen. Iets heel eigenaardigs was opgedoken uit de kajuit in de achtersteven en kwam langzaam zijn kant op. Je zou het – en met recht – een muis hebben kunnen noemen. Maar deze muis was staande op zijn achterpoten ruim een halve meter lang. Een dunne gouden band liep onder zijn ene oor door en over zijn andere oor heen om zijn hoofd, met ertussen een lange vuurrode veer. (Het effect was – om het zacht te zeggen – gedurfd tegen de donkere, bijna zwarte vacht van het beest en zijn linkerpoot rustte op het heft van een zwaard haast zo lang als zijn staart.)

Terwijl hij ernstig over het deinende dek schreed, wist de reuzenmuis als geen ander zijn evenwicht te bewaren en zijn manieren waren bijzonder hoffelijk. Lucy en Edmond herkenden hem natuurlijk! Het

was Riepietsjiejep, de dapperste van alle sprekende dieren in Narnia, het hoofd van de muizenbrigade, die onsterfelijke roem had geogst in de tweede veldslag bij Beruna.

Lucy verlangde er als altijd naar hem te knuffelen. Maar dat zou, zoals ze wel wist, nooit gebeuren: het zou de krijgsmuis diep hebben beledigd. Dus boog ze wat voorover om met hem te kunnen praten en hij zette zijn linkerpoot vooruit, trok zijn rechterpoot achteruit, boog, kuste haar hand, strekte zich weer uit, draaide zijn snorharen op en zei met zijn schrille piepstem: ‘Mijn nederige diensten staan Uwe Majesteit ter beschikking, en Zijne Majesteit koning Edmond ook.’ Hij boog opnieuw.

‘Bah, haal dat weg,’ jammerde Justus. ‘Ik haat muizen. En beesten die kunstjes doen al helemaal. Ze zijn bespottelijk en vulgair en sentimenteel.’

‘Begrijp ik het goed,’ zei Riepietsjiejep tegen Lucy, na een lange blik op Justus, ‘dat dit buitengewoon onhebbelijke personage onder bescherming staat van Uwe Majesteit? Want zo niet...’ Maar op dat ogenblik begonnen Lucy en Edmond toevallig allebei te niezen.

‘Wat stom van me om jullie hier in die natte kleren te laten staan!’ riep Caspian. ‘Kom mee naar beneden en verkleed je. Jij krijgt mijn kajuit, Lucy, dat spreekt vanzelf, maar tot mijn spijt hebben we geen dameskleding aan boord. Je zult het moeten doen met mijn spullen. Wees zo goed om voor te gaan, Riepietsjiejep.’

‘Voor een dame moet alles wijken,’ zei Riepietsjiejep, ‘zelfs een erezaak – tenminste voorlopig...’ En hij keek daarbij strak naar Justus. Maar Caspian voerde hen al mee naar de achterdekkajuit.

Lucy was er meteen weg van – van de drie vierkante raampjes die uitkeken op het blauwe, wervelende water achter het schip; van de lage met kussens bedekte banken aan drie zijden van de tafel; van de

zwaaiende, verfijnd gesmede zilveren lamp (vakwerk van dwergen, zag ze meteen) en van de gouden afbeelding van de leeuw Aslan op de wand boven de deur. Dat alles nam ze binnen één oogopslag in zich op, terwijl Caspian een kastdeur opende aan stuurboord en zei: ‘Dit wordt jouw kamer, Lucy. Ik kom alleen nog wat droge spullen uit de kast pakken voor mezelf.’ Hij rommelde in een van zijn kledingladen, terwijl hij doorpraatte: ‘Gooi je natte spullen maar gewoon buiten de deur neer, dan zal ik zorgen dat ze gedroogd worden.’

Lucy voelde zich meteen thuis in Caspian's hut, het was of ze er al weken had gewoond en de deining van het schip hinderde haar niet in het minst. De kajuit was klein, maar licht, met geschilderde panelen (vogels, dieren, rode draken, wijnranken), en het was er smetteloos schoon. De kleren van Caspian waren natuurlijk te groot voor haar – aan zijn schoenen, sandalen en laarzen hoefde ze niet eens te beginnen – maar ze redde zich ermee en vond het geen probleem om op blote voeten aan dek te gaan. Toen ze aangekleed was, keek ze uit het raam naar het voorbij ruisende water en haalde diep adem.

Het zou een fantastische tijd worden.

HOOFDSTUK 2

Aan boord van De Dageraad

‘Ah, daar ben je, Lucy,’ zei Caspian. ‘We zaten al op je te wachten. Dit is onze kapitein, heer Drinian.’ Een man met donker haar boog één knie naar de grond en kuste haar de hand. Verder zag ze alleen Riepietsjiep en Edmond.

‘Waar is Justus?’ vroeg Lucy.

‘In bed,’ zei Edmond. ‘Ik denk niet dat we hem kunnen helpen. Als je probeert iets aardigs voor hem te doen, wordt hij alleen maar nijziger.’

‘En wij,’ zei Caspian, ‘moeten dingen bespreken.’

‘Dat zeker,’ zei Edmond. ‘Allereerst over de factor *tijd*. Wij waren een jaar geleden in Narnia, in onze tijd dan. Hoeveel tijd is er sindsdien verstreken in Narnia?’

‘Precies drie jaar,’ zei Caspian.

‘En gaat alles er goed?’ vroeg Edmond.

‘Dacht je dat ik mijn koninkrijk had achtergelaten om zee te kiezen als het er niet goed ging?’ zei de koning. ‘Het kon niet beter. Er is geen enkel probleem meer tussen de Telmariërs, de dwergen, de sprekende

dieren en de rest. En die lastige reuzen aan de grens hebben we zo drastisch verslagen dat ze ons nu een bijdrage betalen. Ik heb trouwens een uitstekende regent aangesteld voor zolang ik op reis ben. Trumpkin, de dwerg, weet je nog wel?’

‘Ach, Trumpkin,’ zei Lucy, ‘natuurlijk! Je had geen betere keus kunnen maken.’

‘Trouw als een das, vrouwe, en moedig als... als een muis,’ zei Drinian. Hij had leeuw willen zeggen, maar zag Riepietsjiep kijken.

‘En waar varen we heen?’ vroeg Edmond.

‘Tja,’ zei Caspian. ‘Dat is een lang verhaal. Maar goed. Misschien weet je nog dat mijn valse oom Miraz toen ik een kind was zeven vrienden van mijn vader (die voor mij hadden kunnen opkomen) wegwerkte door ze er samen op uit te sturen om voorbij de Eenzame Eilanden de onbekende Oostelijke Zee te gaan verkennen.’

‘Ja,’ zei Lucy, ‘en niemand kwam meer terug.’

‘Precies. En ik heb op de dag van mijn kroning, met goedkeuring van Aslan, een eed gezworen dat ik zelf – zodra er overal in Narnia vrede was – een jaar en een dag naar het oosten zou varen om de vrienden van mijn vader te vinden, of te onderzoeken hoe ze zijn gestorven en dan eventueel hun dood te wreken. Hun namen waren heer Revilian, heer Bern, heer Argoz, heer Mavramorn, heer Octesian, heer Restimar en... en die andere, die ik steeds vergeet...’

‘Heer Rhoeb, sire,’ hielp Drinian.

‘Rhoeb, Rhoeb, natuurlijk,’ zei Caspian. ‘Dat is mijn reisdoel. Maar Riepietsjiep hier heeft een zelfs nog hoger doel.’ Iedereen keek naar de muis.

‘Zo hoog als mijn moed reikt,’ zei de muis. ‘Maar misschien zo laag als mijn lijf. Waarom zouden we niet doorvaren tot het oostelijke einde van de wereld? Naar wat we daar misschien vinden? Het Morgenland,

het land van Aslan zelf? De grote leeuw komt altijd naar ons toe vanuit het oosten, van over de zee.’

‘Dat is inderdaad een hoog doel!’ zei Edmond vol ontzag.

‘Ja, maar denk je dan,’ zei Lucy, ‘dat het land van Aslan zoiets is... ik bedoel, het soort land waar je naartoe zou kunnen zeilen?’

‘Ik weet het niet, vrouwe,’ zei Riepietsjiep. ‘Maar het is niet anders. Toen ik nog geen uur oud was, zong een dryade, een boswezen dus, een liedje met deze voorspelling:

Naar Oostland willen we varen.

Naar Oostland zullen we gaan.

Naar Morgenland waar zelfs water

dat zout was, zoet smaakt voortaan.

Jij, Riepietsjiep, zult voor later

dit lied in je hart bewaren.

Wat het betekent, weet ik niet. Maar elke dag speelt het door mijn kop.’

Het bleef een tijdje stil en toen vroeg Lucy: ‘Maar waar zijn we nu, Caspian?’

‘Dat kan de kapitein je het beste vertellen,’ zei hij.

Drinian pakte een kaart en spreidde hem uit op de tafel. ‘Dit is onze positie,’ zei hij en hij tikte ergens met zijn vinger. ‘Of liever, dat was onze positie om twaalf uur vanmiddag. We hadden vanaf Cair Paravel een gunstige wind en zetten meteen koers naar Galma, waar we de dag erna aankwamen. Daar zijn we een week gebleven, want de hertog van Galma hield een groot toernooi ter ere van Zijne Majesteit. Onze koning stootte heel wat ridders van hun paard...’

‘En kwam zelf ook een paar keer lelijk ten val, Drinian. Sommige blauwe plekken zijn nog steeds niet weg,’ zei Caspian.

‘... heel wat ridders van hun paard,’ herhaalde Drinian grijnzend. ‘Waardoor de hertog maar wat blij zou zijn geweest als Zijne Majesteit met de prinses, zijn dochter, had willen trouwen, maar dat kwam er niet van...’

‘Scheel en onder de sproeten,’ fluisterde Caspian.

‘Arm kind,’ zei Lucy.

‘We zeilden weg van Galma,’ vervolgde Drinian, ‘en kwamen in een windstilte terecht, zodat we twee dagen moesten roeien voordat we weer wat wind vingen. Pas op de vierde dag na Galma haalden we Terebinthië. Daar kregen we bericht van hun koning dat er een ziekte heerste en dat we beter niet aan land konden komen. Maar we roeiden de kaap rond en meerden af in een kleine baai ver genoeg van de stad, waar we de watervoorraad aanvulden. Na drie dagen stak er een zuidoostelijke wind op en bereikten we de Zeven Eilanden. Op de derde dag op volle zee werden we ingehaald door een piratenschip (aan tuigage en touw te zien uit Terebinthië), maar zodra de zeerovers na wat pijlen heen en weer doorkregen dat wij goed bewapend waren, dropen ze af...’

‘We hadden ze moeten najagen om elke smeerlap aan boord op te knopen!’ snerpde Riepietsjiejep.

‘Vijf dagen later kwam Muil in zicht, het meest westelijke van de Zeven Eilanden. We roeiden erheen en kwamen tegen zonsondergang aan in Reehaven op het eiland Brenn, waar we met een feestmaal werden ontvangen en voedsel en water kregen zoveel we wilden. Zes dagen geleden kozen we weer zee en we maakten zo’n vaart, dat ik goede hoop heb de Eenzame Eilanden overmorgen al aan te kunnen doen. Kortom, we zijn bijna dertig dagen op zee en hebben vanaf Narnia meer dan 2200 kilometer gevaren.’

‘En na de Eenzame Eilanden, wat dan?’ vroeg Lucy.

‘Dat weet niemand, Uwe Majesteit,’ zei Drinian. ‘Of de bewoners van de Eenzame Eilanden moeten een idee hebben.’

‘In onze tijd hadden ze dat nog niet,’ zei Edmond.

‘Dan,’ riep Riepietsjiep, ‘begint het avontuur na de Eenzame Eilanden dus echt.’

Caspian stelde na de bespreking voor het schip te laten zien, maar Lucy voelde haar geweten knagen.

‘Ik denk dat ik even naar Justus moet. Hij is zeeziek en voelt zich ellendig. Als ik mijn flesje vuurbloemensap bij me had, kon ik hem beter maken.’

‘Maar dat heb je bij je!’ riep Caspian. ‘Stom, vergeten te zeggen. Je liet het achter en ik vond dat het moest worden beschouwd als een van de Koninklijke Schatten. Daarom nam ik het mee op reis. Maar is het niet wat zonde om dat te gebruiken voor zoiets als zeeziekte?’

‘Eén druppel is al genoeg,’ zei Lucy. Caspian opende een van de kastjes onder de bank en haalde het mooie diamanten flesje tevoorschijn dat Lucy zich zo goed herinnerde.

‘Uw eigendom, koningin Lucy,’ zei hij.

Ze kwamen uit de kajuit in het volle zonlicht en bekeken het dek. Voor en achter de mast zaten grote, langwerpige luiken. Bij goed weer stonden die allebei open om het scheepsruim te verlichten. Caspian leidde hen een ladder af naar waar geroeid werd. Er stonden banken van stuur- naar bakboord en door de roeigaten dansten lichtvlekken over de zoldering. (Natuurlijk was Caspian's schip geen galei met slaven die continu moesten roeien. De riemen werden alleen gebruikt om de haven in en uit te varen en dan kwam iedereen – behalve Riepietsjiep, die te korte pootjes had – aan de beurt.) Onder de banken was aan de zijkanten plaats voor de voeten van de roeiers, maar midscheeps niet. Daar liep onder de banken door een diepe kuil van boeg tot achterste-

ven, die tot de rand was gevuld met zakken meel, tonnen water en bier, bakken varkensvlees, potten honing, flessen wijn, zakken appels, noten, kaas, crackers, stapels rapen en zijden spek. Aan het plafond – eigenlijk de onderkant van het dek – hingen behalve hammen en bossen uien ook hangmatten met slapende manschappen die wacht hadden gelopen.

Caspian stapte van bank op bank – Lucy moest steeds bijna springen en Riepietsjiej al helemaal – naar een deur helemaal achteraan. Via die deur kwamen ze in een kajuit onder de kajuit van Caspian (nu van Lucy) terecht, niet zo mooi, erg laag en met zijkanten die schuin naar beneden liepen zodat er nauwelijks vloer overbleef. Er waren ramen van dik glas, maar die konden, omdat ze onder water zaten, niet open.

Toen ze binnenkwamen, zagen ze dat het goudachtige zonlicht bij elke deining groen onder water schitterde.

‘Wij moeten het hiermee doen, Edmond,’ zei Caspian. ‘We zullen jullie neef maar in de kooi laten slapen en voor onszelf hangmatten ophangen.’

‘Alstublieft, Uwe Majesteit...’ begon Drinian.

‘Nee, nee,’ zei Caspian. ‘Daar hebben we al genoeg woorden aan verspild. Jij en Roelof moeten het schip runnen en hebben zorgen en werk genoeg, soms nachtenlang, terwijl wij ons vermaken met liederen en verhalen. Koning Edmond en ik nestelen ons hier beneden. Maar hoe staat het met onze zieke?’

Justus, nog steeds groen in zijn gezicht, keek verongelijkt vanuit de kooi omhoog en vroeg wanneer die storm nu eens ophield.

‘Storm? Welke storm?’ vroeg Caspian en Drinian barstte in lachen uit.

‘Storm, meneertje?’ schaterde hij. ‘Kalmer dan nu wordt het niet.’

‘Wie is dit?’ vroeg Justus. ‘Laat hem weggaan. Zijn stem hindert me.’

‘Ik heb iets wat je beter zal maken, Justus,’ zei Lucy.

‘O, ga weg en laat me met rust,’ grauwde Justus. Maar hij nam toch een druppel uit het flesje en al zei hij dat het smerig spul was (hoewel

de geur in de kajuit, toen ze het flesje opendeed, sterk verbeterde), zijn gezicht kreeg weer een normale kleur zodra hij de druppel had door-
geslikt. Hij moest zich wel beter gevoeld hebben, want hij hield op met
jammeren over stormen en hoofdpijn en begon weer eisen te stellen.
‘Ik wil bij de eerste haven aan land gebracht worden om een klacht in
te dienen bij de Britse consul tegen iedereen hier!’

Waarop Riepietsjiej vroeg wat een Britse consul voor iets was. ‘Iets
voor bij de thee?’

Justus kon alleen nog maar uitbrengen: ‘Wie weet dát nou niet eens.’
Na veel discussies slaagden ze erin Justus duidelijk te maken dat ze al
zo snel mogelijk onderweg waren naar het dichtstbijzijnde land, maar
dat de bewoners daar hem net zo min naar Cambridge konden sturen
als naar de maan. Mokkend trok hij de schone kleren die voor hem
waren klaargelegd aan en ging mee aan dek.

Caspian ging door met zijn rondleiding over het schip. Lucy en Ed-
mond hadden het meeste al gezien. Ze bewonderden op de boeg de
vergulde drakenhals, waarin op een smal vloertje de uitkijkpost stond
te turen door de opengesperde bek, bekeken de kombuis (de scheeps-
keuken) en de onderkomens van de bootsman, de sloopstimmerman,
de kok en de eerste boogschutter.

(Mocht je het vreemd vinden dat de kombuis in het voorschip was,
omdat je denkt dat de rook uit de schoorsteen over het hele schip zal
waaien, dan heb je moderne schepen voor ogen en geen zeilschepen
die de wind voornamelijk achter hebben. Als er dus vooraan iets aan-
brandt, waait de wind alle stank ver naar voren.)

Ze klommen ook in het kraaiennest, wat nogal eng was met al dat
heen en weer gezwaai en het dek zo klein en ver. Als je eruit viel, leek de
kans groter dat je in zee zou storten dan op dat kleine dek. Als laatste
zagen ze het achterdek, waar Roelof en nog iemand de zware helmstok

van het roer vasthielden, met achter zich een halfroond bankje en boven zich de met bladgoud bedekte drakenstaart die daar de lucht in krulde.

Het schip heette *De Dageraad* (een toepasselijke naam voor een schip dat naar het oosten koerst), en was klein vergeleken met de schepen in onze wereld, zelfs kleiner dan de koggenschepen, de schoeners, de driemasters en de galjoenen die ooit in Narnia lagen toen Lucy en Edmond er onder koning der koningen Pieter nog regeerden en voordat gedurende de heerschappij van Caspians voorouders bijna alle zeevaart was verdwenen. Toen Caspians valse oom Miraz de zeven edelen naar zee stuurde, hadden ze een schip moeten kopen in Galma en daar ook de bemanning geronseld.

Wel was Caspian al begonnen weer een zeevarend volk te maken van de Narnianen. De Dageraad was het mooiste schip dat hij tot nog toe had laten bouwen, al was het klein, zo klein dat er op het dek voor de mast nauwelijks plaats overbleef tussen het luik en de sloep rechts en tussen het luik en de kippenren (Lucy wilde wel voor de kippen zorgen) links. Maar mooi was het wel – een ‘pracht’ vonden de zeelui zelf – met perfecte proporties, heldere kleuren, en elke balk, ieder touw, zelfs de kleinste pin, was met liefde gemaakt.

Justus vond alles natuurlijk belachelijk en bleef De Dageraad vergelijken met oceaanschepen en motorboten en vliegtuigen en onderzeeërs. (‘Alsof hij daar de ballen verstand van heeft,’ gromde Edmond.) Maar de twee Pevensies waren verrukt van De Dageraad en toen ze voor het avondeten naar de kajuit op het achterschip liepen en de westelijke hemel zagen opgloeien door een overweldigend roodgloeiende zons-
ondergang, het trillen van het schip voelden, het zout proefden op hun lippen en dachten aan de onbekende landen aan de oostelijke rand van de wereld, voelde Lucy zich bijna te gelukkig voor woorden.

Wat Justus dacht, is het beste weer te geven in zijn eigen woorden.

Zodra ze hun eigen kleren droog terugkregen, haalde hij er een zwart notitieboekje en een potloodje uit en begon een dagboek. Hij had dat boekje altijd bij zich voor zijn cijfers, want al vond hij een vak zelden de moeite waard, hij was gek op cijfers en schoot zelfs andere kinderen aan met: ‘Ik had dit cijfer. Wat had jij?’ Maar omdat het er niet in zat dat hij cijfers zou krijgen op De Dageraad, schreef hij deze keer een verslag. Hij begon met:

7 augustus

Zit al vierentwintig uur op dit afgrijselijke schip – als dit tenminste geen nachtmerrie is. Er woedt een vreselijke storm (maar goed dat ik niet zeeziek ben). Torenhoge golven slaan over de boeg en ik zag het schip een paar keer bijna zinken. Al die andere lui doen of hun neus bloedt. Ze houden zich groot of – en dat is een van de lafste trekken van het gewone volk, volgens Harold – ze houden hun ogen dicht voor de Feiten. Het is beslist niet verantwoord in zo’n walgelijk wrak als dit, niet eens veel groter dan een reddingboot, de zee op te gaan. Vreselijk! Zo primitief als maar kan. Vooral binnen. Geen behoorlijke zitkamer, geen radio, geen badkamers, geen dekstoelen. Gisteravond werd ik meegesleept over het hele schip en je werd er haast misselijk van als je Caspian hoorde opscheppen over zijn idiote speelgoedboot. Alsof het een zeekasteel was. Ik wees hem fijntjes op het verschil met een echt goed uitgerust schip, maar hij weet nergens van en E. en L. steunden me natuurlijk niet. Een kind als Lucy zal nog wel geen benul hebben van de risico’s die ze loopt en E. praat C. in alles na, zoals iedereen hier. Ze noemen hem *koning*. Ik zei dat ik republikein was en hij moest nog vragen wat dat was ook! Hij weet echt nergens van. Natuurlijk zit ik in de slechtste kajuit van het schip, een

soort kerker. Lucy heeft een hele kajuit aan dek voor zichzelf, een redelijke kamer vergeleken met de rest. C. zegt: ‘Zij is een meisje.’ Ik probeerde hem duidelijk te maken (wat Alberta altijd zegt) dat positieve discriminatie de positie van meisjes eerder verzwakt dan versterkt, maar zoiets dringt niet tot hem door. Het is water naar de zee dragen. Hopelijk ziet hij in dat ik ziek word als ik nog langer in dat hol moet blijven. E. zegt dat we niet moeten klagen en dat C. die rothut met ons deelt zodat Lucy zijn kajuit kan krijgen. Alsof het er met drie man niet nog erger is. Ah! Ik vergeet haast dat er aan boord een soort muisachtig iets rondspookt dat iedereen een brutale bek geeft. De anderen kunnen het pikken als ze dat zo graag willen, maar als hij het bij mij probeert, draai ik zijn staart om. En het eten is ook een verschrikking.

De problemen tussen Justus en Riepietsjiep bereikten eerder dan verwacht een dieptepunt; de volgende dag nog voor het diner, toen de anderen al rond de tafel zaten (op zee krijg je een flinke eetlust), kwam Justus met zijn hand vastgeklemd binnenhollen en schreeuwde: ‘Dat kleine monster heeft me bijna vermoord! Ik eis dat het onder toezicht wordt gesteld. Ik kan je aanklagen, Caspian! Ik kan zorgen dat je dat kreng moet laten afmaken.’

Bijna tegelijk stormde Riepietsjiep de kajuit in met getrokken zwaard en woeste snorharen. Maar hij boog eerst, hoffelijk als altijd.

‘Neemt u mij vooral niet kwalijk,’ zei hij, ‘en ik richt me speciaal tot Hare Majesteit Lucy. Als ik geweten had dat hij hierheen zou vluchten, had ik een beter tijdstip afgewacht om hem een lesje te leren.’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Edmond.

Het kwam hierop neer. Riepietsjiep, voor wie het schip nooit hard genoeg kon gaan, zat graag naast het drakenhoofd naar de oostelijke

horizon te staren en zachtjes met zijn tjlpende piepstemmetje de voor-
spelling van de dryade te zingen. Hij hoefde zich nooit aan iets vast
te grijpen, want hoe het schip ook slingerde, hij hield met gemak zijn
evenwicht – misschien door zijn lange staart die over de reling tot op
het dek hing. Iedereen aan boord kende die gewoonte van Riepietsjiep
en de zeelui vonden, als ze op de uitkijk moesten staan, zijn aanwezig-
heid daar een pluspunt.

Waarom Justus helemaal naar voren was gestrompeld (zeebenen had
hij niet) is een raadsel. Misschien hoopte hij land te zien, of iets eetbaars
te versieren in de keuken. Maar zodra hij die lange staart zag hangen
– en het wás ook wel een beetje verleidelijk – bedacht hij hoe geweldig
het zou zijn die staart te grijpen, Riepietsjiep een paar keer rond te
slingeren en dan hard lachend weg te lopen.

In het begin leek zijn plan prima te werken: de muis was niet zwaar-
der dan een flinke kat, je trok hem zo van de reling. En wat zag het
beest er gek uit (vond Justus) met zijn korte pootjes naar alle kanten
en zijn bek wijd open. Maar intussen verloor Riepietsjiep, die vaak
genoeg voor zijn leven had moeten vechten, geen moment zijn hoofd.
Of zijn vechtlust. Het is bijna ondoenlijk je zwaard te trekken als je aan
je staart in het rond vliegt, maar hem lukte het. Wat Justus daarna als
eerste merkte waren een paar vinnige prikken in zijn hand. En meteen
daarna stond de muis, alsof hij als een bal van het dek omhoog was
gestuiterd, rechtop voor hem en richtte een gruwelijk lang, glimmend,
scherp ding, een spies of zoiets, op zijn buik. (*Onder de gordel geldt
niet voor muizen. Zij kunnen niet hoger komen!*)

‘Hou op!’ schreeuwde Justus nog. ‘Ga weg. Dat ding is niet veilig.
Stop daarmee, zeg ik je. Donder op! Ik zeg het tegen Caspian, hoor. Ik
laat je muilkorven en in de boeien slaan.’

‘Waarom trek je zelf je zwaard niet, lafbek?’ snerpte de muis. ‘Ver-

dedig je en vecht, of ik sla je bont en blauw.’

‘Ik heb geen zwaard,’ riep Justus. ‘Ik ben een pacifist. Ik geloof niet in vechten.’

‘Moet ik daaruit afleiden dat je mij geen genoegdoening wenst te geven?’ zei Riepietsjiep, zijn zwaard een ogenblik terugtrekkend, met dreigende stem.

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zei Justus, woedend wrijvend over zijn hand. ‘Als je niet eens tegen een grapje kunt, nou zeg, dan heb je voor mij afgedaan.’

‘O ja?’ vroeg Riepietsjiep. ‘Maar jij niet voor mij, meneertje! Hier! En hier! Om je wat manieren bij te brengen. En hier! Om je te leren een ridder te respecteren! En hier! Om je te leren een muis te respecteren! En hier! Om je te leren de stáárt van een muis te respecteren!’

Bij elk woord sloeg hij erop los met de platte kant van zijn zwaard, dat van dun, fijn (door kundige dwergen gesmeed) staal was en zo soepel en effectief op en neer zwiepte als een roe van berkentakken. Justus zat uiteraard op een school waar níét werd geslagen, dus de pijn was nieuw voor hem. Daardoor lukte het hem, ondanks het feit dat hij geen zeebenen had, binnen luttele seconden over de hele lengte van het schip bij de deur van de kajuit te komen – op de hielen gezeten door Riepietsjiep. Voor Justus had het zwaard gloeiend heet gevoeld. En toen hij erachter kwam dat iedereen aan tafel achter een duel stond en Caspian hem wel een zwaard wilde lenen, en er werd beraadslaagd tussen Drinian en Edmond of Justus – die immers zoveel langer was dan Riepietsjiep – op een of andere manier een *handicap* zou moeten hebben, vond Justus het niet meer zo moeilijk de muis zijn excuses voor die ‘ongepaste grap’ aan te bieden – al was het grommend. Daarna ging hij met Lucy mee om zijn hand te laten verzorgen en zocht hij kwaad zijn kooi op, waar hij voorzichtig op zijn zij ging liggen.

DE KRONIEKEN VAN NARNIA

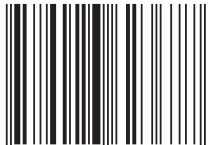
Vertaald door Imme Dros

Edmond en Lucy vinden het maar niets dat ze in de zomervakantie bij hun vervelende neef Justus moeten logeren, maar het is niet anders. Op een dag zitten ze verveeld naar het schilderij van een schip te kijken, als het plotseling tot leven komt. In een flits verdwijnt de lijst van het schilderij en liggen de drie kinderen in de golven. Ze klimmen aan boord van het schip en worden daar begroet door hun oude vriend Caspian. Ze zijn weer terug in Narnia! Daar zullen ze koning Caspian helpen om zeven vrienden van zijn vader te vinden. Vrienden die lang geleden een verre reis maakten naar de Eenzame Eilanden en van wie nooit meer iets is gehoord...

LEES *De Kronieken van Narnia* IN EEN SPRANKELENDE,
NIEUWE VERTALING VAN IMME DROS.

De reis naar het Morgenland IS HET VIJFDE DEEL IN DE
REEKS EN VOLGT OP *Prins Caspian*.

NUR 283
ISBN 978-90-266-2367-7

9 789026 623677 >

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT